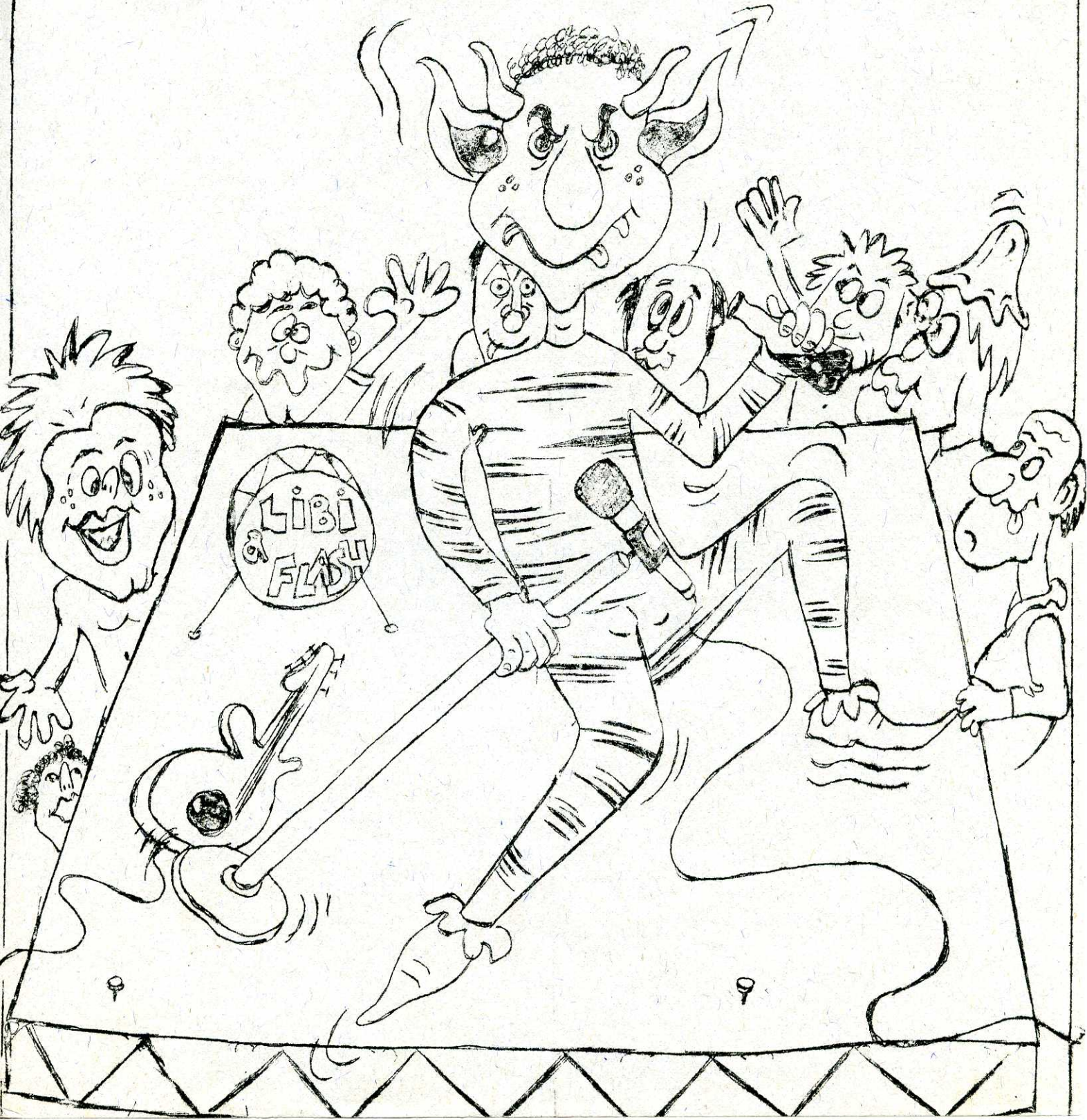

7 2 5 1 2 3 7

LIBI FLASH

כל סוטה / "שאט הויתור"

המיסד: משה בן חיים

תאריך: 17.9.82

חברת מס': 41

המערכת: עושה מאמצים

קבוץ כפר הנשיא

מי נישבה? מה נשמע? מי שכא ברור הבא!

* בעקבות האסיפה האחרונה: האם קיימת מאפיה בקבוץ כפר הנשיא? מי מושך בתוטיס? מי שבר ליוחס עמית את האופניים? גדי אומר שהוא יודע, אך נאלץ לשתוק עקב איומים על חייו. מאיפה השיב משה גרשמן את הגריל שלו? איך זה שמאז שפלוא עובד באקנומיה, הבנים של כיתת דרור השמינו? אנג'ל קוניגס נראה מסתובב במשק כשצמוד לו איש בטחון (נכון צדקתם: אהוד). דורס ואלך נראה מסתובב בגינה של אבי נצר עם שני מקלות דינמיס. איך חסבירו את מעשיו של איל כץ בין הגלגלים של הג'יפ של הפלחה כשכידו מסמר גדול?

* כל שאלות אילו ודבות אחרות נשארו ללא מענה... סיפורים וצי'זבטים מהרפסודיה ודאי שמעתם בשפע ומי שלא שמע, כנראה גם קבל את כל סוטה בטעות. בכל אופן, הפשיטו את רם החובל של הרפסודה הלא הוא אמנון המאיר, מרים נסתה להגן עליו מה שעשה את כל העסק הרבה יותר מהנה.... התרחש קרב אבטיחים 7 ק"מ מחוף עין גב. לקראת דמדומים דוד נתן הוראת להשליך את יואל למים כשאבן קטורה לרגליו.

ערב לפני כן, על החוף, היה שירה, מדורה, וצי'פס כיד המלך ושתייה.... (רציתם לדעת מי המאפיה בכפר הנשיא??)

* אורן קולינס התקבל לחברות.

* עונת הכדורסל מתחילה בשבוע הבא. נבחרת מעולה זו, היא התקווה היחידה חס של כפר הנשיא אי פעם להגיע לאנשהוא בספורט. כזכור לכם, הנהלת האגודה חתמה חוזה לשנה נוספת עם שני שקני חוץ אמריקאים (אוהן ופלוא). הרבה אחריות גם מוטלת על כתפי המאמן - שחקן רפי כרמן פרנק שיוצא בנובמבר לקורס מאמנים בארה"ב לתקופה של שלוש שנים....

* חברי "כל סוטה" מודיעים בצער רב ודכיגון שיואב עדר (בן משק דרגה א') נחטף מאיתנו על ידי מוסד הנישואין ומעכשיו לא יותר לו לרדת לפאב לצוד מתנדבות ולשגל אוהן עד אור הבקר (זה יעבור את הצנזורה של דברי הכפר?)

.../...

לא יורשה לראובן לבוא לראות משחקים של מכבי ת"א אצל מקס הייט, הוא לא יוכל לבוא איתנו לחגיגה ביום המשיכי לראות את "שודדי התילה האבודה", נאסור עליו לרדת עם החבר'ה לקטוף ספרס בנדרן כינס שבת. בקיצור יואב, רק רצייתי לומר לך מזל טוב בשלושים ושבע מילים...

* השבוע גיליתי לראשונה שתפוחים לא באים במילים, הם גדלים על עצים וצריך לקטוף אותם. (זהו: יואב)

* כשאהוד המאירי חזר מתל אביב הוא ספר לי כמה קשה לו להסתדר שם. אמרתי לו שיאל אנשים בכחוב איך להגיע ממקום למקום. "מה פתאם" הוא אומר לי, "הנה עובדה, שאלתי אנשים איך מגיעים למשרד הבונים ואף אחד לא ידע".

* מאז שדוד דיבון מנהל את קטיף התפוחים הוא משקש מכל מפעיל קספת (מיכלסון) להסתובב עם רישיון צבאי וכרטיס עבודה בכיס. כמו כן הורכבו אורות חתול על הטרקטורים.

זהו זה חבר'ה, השעה כמעט חצות ורונון אמר שעד מחר בצהריים אני חייב להגיש לו את המאמר, הבעיה היא שאני עיף. מת והראש שלי נמשך כמו מגנט לכריח, האמפליפייר כבר רוחח מלנגן.

איזה חבר נודניק אמר לי שכל סוטה נהיה עיתון ממוסד ומרובע וכרגע אין לי כוח להסביר לה שזה פשוט עניין של השקפה... לא משנה, פעם אחרת.

שכחתי להזכיר מקודם שהשבוע במקום שלוש חברים שהיו צריכים להגיע לגיוס, הופיעו בבקר שש (!6) חברים בדינק. הרבה מהחברים שעברו לפרויקט החדש לא מבסוטים, החום הכהה של החרסילה לא מספיק כהה, הסלון לא כל כך גדול, אין מספיק שקעים. חבורת מפונקים.

זה מה שרץ במשק באופן כללי. כמובן שהתחתנו הרבה, נולדו הרבה, ולילה לילה נכנסות להריון הרבה ואולי זה למה אמר לי החבר הזה שהעיתון הזה ממוסד. הרצ זה יסוד המסד!

להתראות
אורן.

מכתב פתוח ע"י סוטה ותיק

בנים יקרים, כפי שאתם יודעים, חצי שנה לאחר שכתבתי לכם את המכתב האחרון, שבה התקיים דיון מסביב קבלת מעומדים לחברות, יצאתי עם הרגשה שנדחה נושא שעשוי להיות גורלי לעתיד כפר הנשיא. מאחר והוא נפתח על ידי בנים ומאחר והם חייבים להיות גורם חשוב כיצירת העתיד של קבוצתנו - החלטתי לפנות אליכם - הבנים - דווקא בעלון שלכם ולא ב"דברי הכפר".

באותה האסיפה שמעתי בדבריהם של לפחות שלשה בנים את הדברים הבאים: "במשך השנים האחרונות קלטנו רק אנגלו-סקסים, ואנשים ברמה נמוכה - ומה זה לא נבנה קיבוץ" (תרגום חופשי שלי). הנושא הוא רחב ומורכב ואינני מתכוון לכסות את הכל - אך רציתי להחיתם לשני דברים: - "שמוש בהכללות" ו"הבעיה האמיתית".

א. "שמוש בהכללות", חברה, תזהרו משמוש חופשי בהכללות. אחרי האסיפה הלכתי ובדקתי את מי בעצם קלטנו ב 5 השנים האחרונות. הרשימה מענינת, הגעתי ל 23 חברים - אולי זה לא מדויק, אך זה מספיק למען הויכוח.

מתוך ה 23, 13 היו ממוצא "אנגלו-סקסי" ו-10 "ישראלים". מתוך ה-13 מצאתי שלושה התחננו עם בני משק. לגבי עשרת האנגלו-סקסים הנותרים - עד שזכור לי, רק על 3 מהם היו בכלל וויכוחים בזמן קבלתם לחברות. אגב, אפשר גם לציין שלמעשה היו 5 שצליהם היו וויכוחים, אך שניים לא התקבלו על ידי האסיפה.

אני יכול להוסיף הערכות שלי לגבי מידת הפעילות החברתית של רוב הנקלטים - מכל הסוגים - אך הן באמת הערכות ואני מעדיף בסעיף זה של הכללות, להשאר בגדר של עובדות.

והעובדות מומיחות שלא היה שום בסיס לרמזים שמשמעו, כאילו אנחנו קלטנו רק אנגלו-סקסים, שהרמה נמוכה ושאלו מקבלים כל אחד שרק יכול לעבוד. לכם אני מציע להזהר משמוש בהכללות - או לפחות להשתמש בהם רק אחרי עיון בעובדות.

ב. "הבעיה האמיתית". אני רוצה להסביר את דעתי לגבי הבעיה האמיתית. יתכן

ולא תסכימו אתי - אך אולי זה יעזור לקדם את הויכוח. אני תמיד הייתי בדעה שחלק מהותיקים עוד "חיים" במנסורה. החברים האלו לא לוקחים בחשבון מספיק את המציאות של היום ויש אצלם נטיה להתזיק בנורמות שהיו מתאימות למצב שלנו לפני 30 שנה - וכמו כן לא מוכנים לראות שהיום צריך להתזיק בנורמות חדשות.

...../.....

(המשך מעמוד קודם)

אחרי האסיפה הזו, פתאום תפסתי שגם חלק מהבנים (אפילו שלא "ידעו את מנסורה") משיכים בנורמות ישנות ולא רואים את הצורך בשינוי. מה עוד יכול להסביר את הגישה האומרת "אנו צריכים לתפש אנשים שיודעים מה זה קיבוץ - אנשים ברמה גבוהה" ?

הרגשתי היא שיש כאן שאיפה לחברה חד-גונית ומלוכדת, האת היא שבתחלה היתה לנו חברה כזו - חברים עם רקע משותף - שידעו מה זה קיבוץ ושהיו מאד מלומדים בסוציאליזם ובציונות - ולכן עלה בידינו ליצור חברה מלוכדת וטובה.

לפי דעתי חברה כזאת היתה נחוצה כדי לבנות קיבוץ וכדי להתמודד עם המשימות והאתגרים של הימים ההם. אך היה מחיר כבד לדבר הזה!

היתה לנו חברה קטנה ומלוכדת, אך היו לנו חיים חברתיים קשים, היו הרבה מתחים והרבה לחצים אשר גרמו לעזיבתם של עשרות חברים טובים. חברים שבשלבם יותר מאוחרים היו יכולים לתרום הרבה לקיבוץ. אינני מצטער על תקופה זו - למרות שהמחיר היה כבד - כך היה צריך להיות במצב של בנית הקיבוץ.

אך היום זה אחרת. אנו חיים בקבוץ גדול - יחסית - ולפי דעתי הקיבוץ חייב להיות גדול כי אינני מאמין שבחברה קטנה כפי שהיינו, אנשים היו מסוגלים לחיות לתקופה ממושכת. הקיבוץ חייב להיות עכשיו קבוץ של "קבוצות חברה" ולא חברה אחת מלוכדת, אין לצפות לכך שהחברים על כל גווניהם יוכלו ליצור חברה כזאת.

ולכן יש למצוא דרך שבה הקבוצות חברה השונות ומגוונות יחיו יחד: - ותיקים, בנים, ברעין "ה", גרעין שרה ד. צעירים, אנשי תנועה ואפילו אנשים שלא יודעים מה זה קיבוץ (איך אומר גוני - אפילו לא שמעו על בורחוב).

חברה, גם לכם יש ברירה - לגדול או להפוך את הקיבוץ לחברה קטנה - זה אפשרי - אמנם כדאי לחשוב היטב על המחיר, קושי של חברה קטנה, וסכנה של ירידה ברמת החיים החיים.

ואם לגדול - הצטרכו לחיות גם עם קבוצות חברה אחרות - ופה האתגר החברתי שלכם! יש בכל החברים בכפר הנשיא, פוטנציאל לתרומה - בעבודה, בחברה, בתרבות ועוד. כדי לנצל פוטנציאל זה, יש להגיע ליתר סבלנות, יתר התחשבות ויתר הכנה. במילים אחרות - להגיע ליחסים יותר פתוחים בין הבנים לבין הצעירים האחרים, לא כדי ללכד, אלא כדי לקבל ולהעריך אחד את השני, ועל יד כך לנצל את הכוח העצום שקיים כאן לפתוח קיבוץ טוב יותר.

אשמח לקבל תגובות ולהשתתף בכל שיחה על נושא זה.

בברכה גרשל א.

שירים/דודו

מות אבשלום

גלי שיער

חומים, נשברים

כמו שאט הנפש

מזדהמים בתוכחה

מצטלבים במרירות.

פתילג ברושים מתעותים

כמו מצוקות הרוח

השסועה רצועות

פסי שמש עבים.

זוהר שמים טרוף

כמו שבשמים, כמו

שבעיניים הריקות.

ציפור שחורה

כמו צפורי נפשו

האפלות

כלואה בקפואה עינו

הפרואה $\frac{3}{4}$ נחה

כשתי אצבעות

מאזנו הדוממת, לועגת

לאגרופו הפעור.

כשהלכת

כשהלכת

ידעתי בקצות החושים

את שובר

סקסופונים

נגנו בתוכי

צפיה

אימת הפגישה

רעדה בי

זויות של חשש

נסתה יריעות

של תקוה

צרמו מיתרים

לידת משורר

כשאני לבדי, בעיר אני.

משיל את שרידי הנוסותי

לתוך תעלות דברי - הימים

הרגילים והפשוטים

עד שהאיפור זולג

על השפתיים כדמעה

ואבן גבירול שר למטה

את גלות רמזוריו

לצללית ארובה מחנוצת

מסיעה ענניה

לכסות ערות עיר צונחת

שפלדת חלציה

בלאט יגיחו משורר

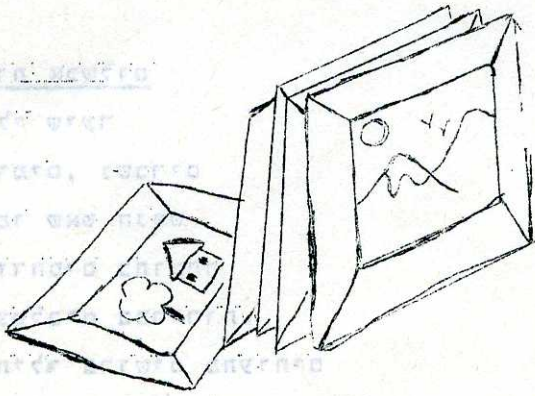
חפוי צעה, נזר בלוי למצחו

נדר שמשות כבויות

להתפלש באשמת חופיה

להיות אבני תומתה.

כמה דברים לפני שאתה מחליט

תמונה ראשונה : כללי

מה אומרת המוסיקה הזאת לשלטונות המס ?
למתנדבים בעם, לקהל החם ?
למתנדבות בדם הכאות לשרות המשמרת הצעירה
המשמרת אשר נלרות לפולקלור הפרוי - ישראלי
שלא מוצאת דרכה בים סימני השאלה והשכרונות.

תמונה שניה : "בית מרוזח"

פינה ידועה, פינה חדשה מתגבשת, פנים מוכרות, פני אבות ידועים - צמאים
לפינות חדשות.

בית עסק - ארבע פינות, הרבה גופות, מעט שאלות:

מבטים חודרים, מהססים - הבושה מבוששת...

שאלה מתגבשת בפינה - של אבות עכשיו בלי אמהות

עכשיו בלי שאלות - צמאים למזון טרי, בלי שאלות ללא תשובות.

מהססים. אחר כך הנסיון דורס...

תמונה שלישית : כללי

כל ההזדמנויות המזדמנות לא בשבילי בכלל.

אני מסתכל סביב על קטי, על אסטינגוף ואומר לעצמי

אז מה ?

בקטריות אלו טובות אולי לתנוחות אבל לא למאכל ממושך.

תמונה ללא מספר :

"דרג חברתי הוא זרג עולמלי של חרג אורח שהוא ברג בתוך תרבות הרג."

הסבר למתקשים :

הכוונה כאן לפתור את הבעיה המטורפת שלנו.

ליצור תפריט יומי אשר יוכל להתפשר בשאלת השאלות.

כל זה מול ההתנצחות האישית חסרת הפשרות. זהו רצון בלתי נדלה ליבש עצמך

דרך צלחת חומוס ...

(החלום הארץ ישראלי). כל זה מאפשר לך לראות עצמם דרך מראה מקרית ללא תשלום

נוסף, עם תסרוקת עירונית וזיפי זקן גבריים.

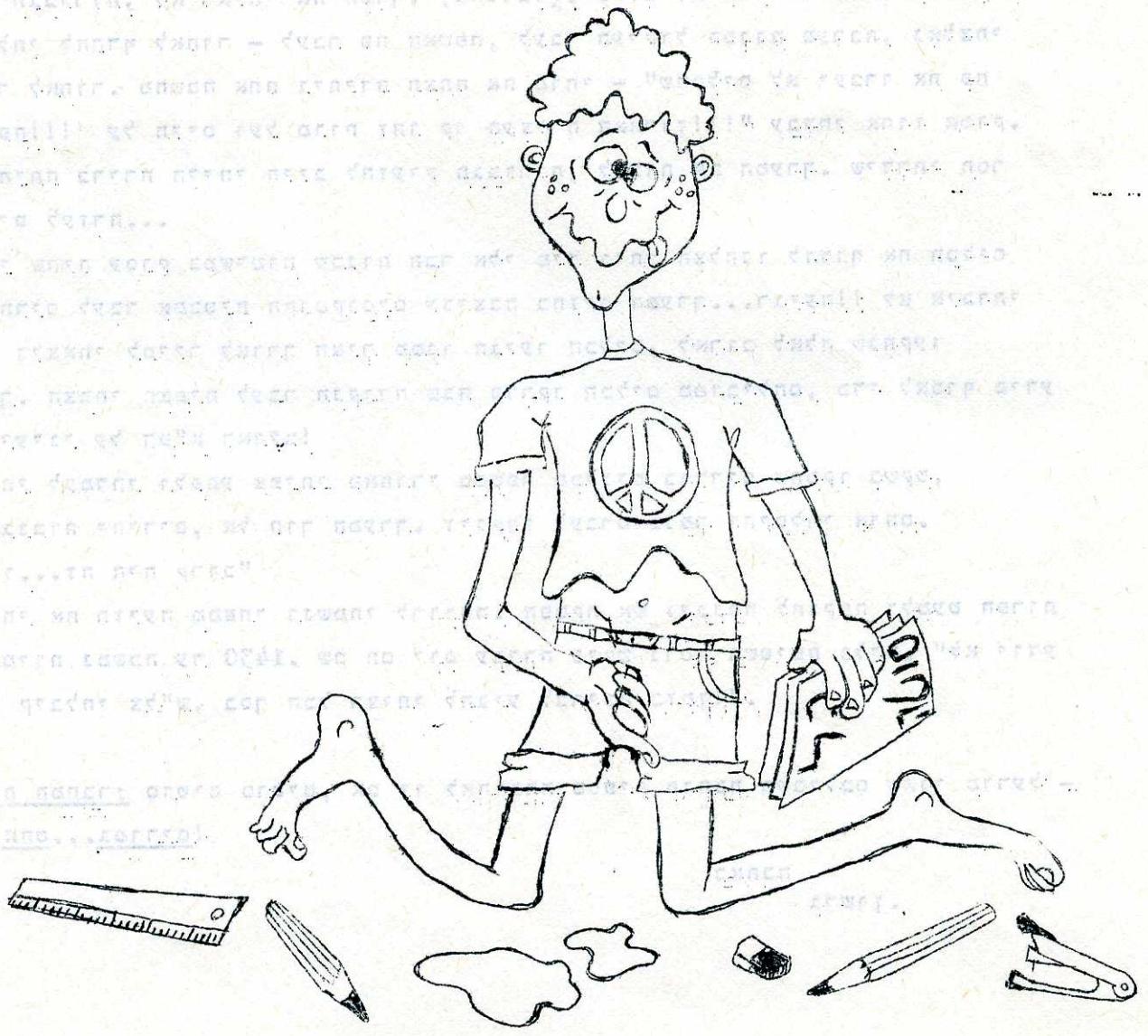
המשך ←

...../.....

הסיבה העיקרית : (משהו שכתבתי כבר פעם)
 "היום אני יודע - בני האדם חיים את הרגע.
 מעטים אלו הבונים יסודות לבנין שלהם.
 לכן נחלש הבנין עם השנים.
 כמו הגוף המבקש מקלט בין ערמות בגדים,
 כך גם אנו ערומים אחרי קירות של בנינים,
 אך לבנינים האלו אין יסודות."
סוף דבר :

חת ועדה, ידית אחיזה, קונטרול נחלש
 נפילה ים תיכונית, התפוררות ממוסדת.

רונוך

"...אמא, תיראי מה קרה לי!?!..."

עמדנו דרוכים בעמדותנו. מאורעות יום האתמול הקוקים עדיין בראשנו. המתח הלך וגבר ככל שהתקרבה שעת ה"ש": - 12.15!! כרוך תקיפת הכלים היה צפוי מראש ולכן כשהתחילו להגיע לעברנו היינו כבר ערוכים לקראתם. הם נעו לעברנו בתנועה קצובה, הגיחו מאחורי הסיבוב מכוון מערב, ופנו לכיווננו - דרומה. הגחתם הייתה משטח מת ולכן לא הייתה לנו כל אפשרות לאמוד את מספר הכלים השועט לעברנו!

מלפנים הסתערו 3 כלים קטנים: 2 מזלגות וכפית. בצריחת יד אחת השמדת אותם... שבילת אש ראשונה. תגבורות של כלים כבדים התחילו להזדחל מהחזית: מגשים, קערות וצלחות ובראשם מובילים בניידות מופגנת, כלים קלים יותר. הקרב היה עיקש, חסלתי את הכלים אחד אחרי השני - קרב פנים בפנים: מזלגות במקומם, צלחות ומרקיות... ההתלהבות והמתח גברו. הכוחות המשיכו להגיע, תגבורות על גבי תגבורות, לא ראיתי את הסוף. (גהנום!). בשלב זה נותרתי בודד במערכה. התחלתי לההדף לאחור - לעבר פח האשפה, לעבר העיקול הפונה מערבה, נאלצתי לשפר לאחור. מחשבה אחת ויחידה חצתה את מוחי - "שהכלים לא יעברו את פח האשפה!!! על חיים ועל מוות זהו קו העצירה האחרון!!!" עבדתי אחוז אמוק. לא הייתה ברירה הייתי חייב להזעיק תגבורות, לעבות את המערך. שידרתי חסר אונים לעזרה...

'יופי' שהיה עסוק במשימות שכנות חבר אלי מיד ויחד הצלחנו להדוף את הכלים הנותרים לעבר אמבטיה הקומקומים שניצבה בתזית המערך... רגיעה!!! לא איבדתי רגע ויצאתי לסייר לאורך הציר ממנו הגיעו הכלים, לארוב לאלה שנתקעו בדרך. הצבתי חצפית לעבר הנקודה שבה פורקו הכלים ממובילהם, כדי לאסוף מידע מודיעיני על דפ"א האויב!

תזרתי לעמדהי ולפתע צפיתי מאחורי במספר סכינים בודדים שתמקו בשקט, בהתגנבות יחידים, אל תוך המערך. זינקתי לעברם כנמר וחיסלתי אותם. "פוו... זה היה קרוב"

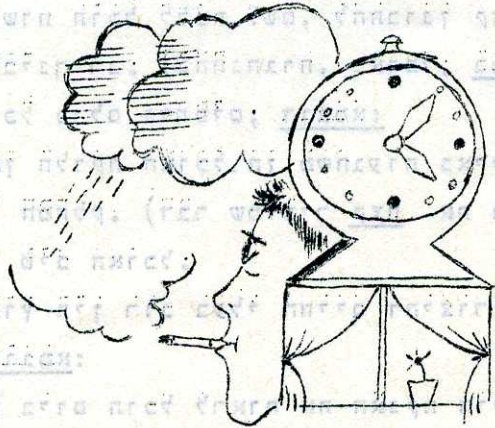
מחיתי את הזיעה ממצחי ונשמתי לרווחה. הפסקת אש ניכנסה לתוקפה ולמעט הפרות מקומיות, נמשכה עד 1430. שם חס יום עבודה עיקש נוסף בשטיפת כלים. "לא יודע למה קיבלתי צל"ש, בסך הכל רציתי להגיע לבריכה בזמן!".

הערת המחבר: סוטים סוטים, אם זו לאהוכחה מספיק חותכת בשבילכם שאני מורעל - אז אתם... גמורים!

באהבה

גרשון.

כנוצת טורס ברוח

שעות עצב חולפות לאיטן קול פעמוני החורף הקרב.

יסתגר בחדרי - וילנות יסגר יבוא לעצמו את החושך.

ריח עשן - סיגריה הצית

מערבולת צבעים - מחשבות חשב.

ירוק - צמיחה, מחזוריות..

צהוב - שימחה, סערה,

כחול - רגוע מוקצב, זורם.

אדום - תשוקה, מין, חיים.

שחור ולבן - כעס, עצבות, בדידות.

הם אלה שמאירים דהך לצבעים.

ועתה מה ?

חושך ברא : בחושך חשק,

ירוק - עיניו - אפרו

צהוב - שערו - לבנו

כחול - לא - היה

אדום - ליבו - נשקה. כנוצת טורס ברוח.

אלינוע.

הצחקת

לפעם תראה את הציפורן...

ה ד מ י ו ן

ביקרת פעם במשק הילדים?

אם אין לך מה לעשות תוכל ללכת לשם, להתכונן קצת ובקלות רבה למצא יניצנרים שהדימיון בינך לבינך רב. (בהתנהגות, באופי, במראה וכו'):

א. כשמחלקים אוכל כולם נדחפים, דוגמא:

העיזים, בזמן חלוקת האוכל. הן משתגעות כאילו הרעיבו אותן איזה חודש ומתנפלות על המחלק. (דבר שמזכיר קצת את תלמידי כפר בלום).

ב. מתלוננים על טיב האוכל.

חסרוך זה נפוץ בין רוב בעלי החיים והיצורים ה"אנושיים".

ג. משועממים. דוגמא:

כמעט כל שעה ביום תוכל לראות את האנקה הולכת הלך וחזור בצד אחד של כלובה.

ד. קנאים (במיוחד בנוגע לאוכל) דוגמא:

כשתתן לאתון אחת חופן עשב, האתון השניה תעשה רעש כזה, עד שתתן גם לה.

ה. לא חסרים רכלנים בחבורה: כלוב אחד בפנינת החי משמש תרנגולות "פילניות"

שהעיסוק העיקרי שלהן הוא "קרקור בצותא". מילא אחת או שתיים אבל

כשאיזה עשר תרנגולות כאילו תורמות כל אחת קול צרחני, הדבר היתיד

שאתה רוצה לעשות זה לברוח כמה שיותר מהר. (בשעת ארוחת ערב בחדר -

האוכל תוכל לשמוע הרבה קבוצות ש"מקררות בצותא").

ו. יש בעלי חיים שאוהבים לאכול כל היום, 'אנחנו מכירות גם "בעלי חיים -

אנושיים" כאילו....

ז. יש גם מקרים שבהם מושפעים "בעלי החיים האנושיים" מ"בעלי חיים הנתותים

מהם": כשהטורס נותן צריחה, יהיו פרטים מביין "בעלי החיים האנושיים"

שיענו לו ואפילו בהתלהבות.

ח. אחרון אחרון הביב - בעונת הייחוס דומים בעלי החיים לכל בן משק.

ההבדל:

אצל בעלי החיים התקופה הזו מופיעה בעונות ואצל "בעלי החיים האנושיים"

היא מצויה כל הזמן!

טוב, אולי אחרי כל הדוגמאות האילו, הגעתם גם אחס למסקנה שיש היות

מאד אנושיות ובני אדם מאד "חיתיים".

מעט: אפרת אלמן ויונית גליק

צחוק נשים, אדי אלכהול באוויר, ריח זעה מגברים סמוקי עלנייס, המסיבה כעיצומה, ערב יום ר' בפאב.

אלעד ודרור נמצאים בפנים כבר כשעה, עיניהם סורקות בעניין את המתרחש. אלעד ודרור הם חיילים צעירים שמחפשים "אקשן". אקשן כמו שהם מחפשים יכול להגמר רק בדרך אחת.

מנגד יושבת ג'ניס, אנגליה צעירה ומופרעת שחוגגת הערב את יום הולדתה. לג'ניס נמאס מחברה האמריקאי שמדבר מזה שבועיים על חתונה. הוא יושב לא הרחק ממנה ומספר למישהו בקול רם, רם מידי, על המפעל של אביו בלוס אנג'לס.

ליד ג'ניס יושבת חברתה, סוזאנה. סוזאנה באה ממנצ'יסטר, אביה שוטר בסקוטלנד-יארו ואמה מנהלת בית ספר, שלחו אותה לישראל כדי להרחיק אותה מחברה האלכהווליסט שצובע את שערו בכחול. היא לא מתכוונת להפסיד את ההזדמנות הנדירה שנפלה תחת ידיה.

עד עכשיו כבר שכבה עם חמישה בני משק, חבר משק גרוש אחד וחבר משק נשוי אחד. לא תולפות דקות מספר עד שנוצר הקשר בין שני החיילים ושתי האנגליות.

...בעצם, בעצם מה אני מבלבל לכה את המוח על איזה טיפור מיסטורי על שתי אנגליות ושני בני משק שהולכים להזדיין?! מה בכלל כל ה"סטייל" הזה בזמן האחרון ב"כל סוטה" של אליגוריות (מה זה?!?) עמוקות ובעלי משמעויות נסתרות, שירים ליריים שאיש לא מביין, היתפלספויות אידיאולוגיות משעממות....

איפה הזמנים שבהם המילים הנפוצות ב"כל סוטה" היו: "בני זונות", "אנגלים דפוקים", "מוסדות רקובים", "המתנדבת החדשה מזדיינת בתחת", "דני נמלי" וכו' וכו' היום, חביבי, המילים שתמצא הם: "ערוגת הלב", "לתהות", "הצפון המפרפר", "אליגוריה", "זריחות מלאות יפעה", "גבעות החול הכדוריות"...די!!! די, מספיק כבר עם הכול שיש הזה, לאן הגענו, זקן כמו משה בן חיים יורד עלינו שאנחנו מרובעים מידי - משה בן חיים!!?

תרשו לי לצטט קטע מתוך ספר של ברוס פיירסטיין שיבהיר בצורה טובה יותר את מהות (מהות!?) דברי.

גברים אמיתיים לא אוכלים קיש (קיש- מעין פשטידה בטעמים שונים)

" גברים אמיתיים לא אוכלים קיש" אמר פלקס קראש והזמין ארוחת בוקר המורכבת מסטיק, צלעות בקר שש ביצים וכיכר שלם של טוסטים. ישבנו באגף נהגי המשאיות הכבדות בפונדק דרכים אישם באוקלהומה ודברנו על מצוקתו.../...

של הגבר בחברה בימינו. פלקס, 120 ק"מ, מוביל של פסולת רדיו-אקטיבית, אחד הגברים האמיתיים ששרדו, נתן את ה"אני מאמין" שלו.

"הגברים האמריקאים מאד מבובלים כיום" אמר כשהוא מנקה ומשמן את רובה הצייד שלו, שעל ברכיו. "פעם היינו אומה של ארנס המינגוויים. גברים שהיו מוכנים לחשוב יער שלם כדי להדליק מדורה קטנה לקפה. אחר כך הם הלכו לצוד איזה חיה נדירה לארוחת צהריים. התקופה ההיא נגמרה. הפכנו לאומה של נמושות, של אישתים. אוכלי קיש. גברים כמו אלן אלדה (השחקן) שמבשלים ומנקים ומתיחסים לנשים שלהם. גברים עדינים רגישים, ופגיעים. כבר לא מספיק היום שאנחנו מרוויחים כסף, מגינים על נשים וילדים ממגיפות רעב וסוכנים-מוכרים של אינציקלופדיות. היום אנחנו צריכים להחזיק גם תומכים מבינים וכנים..."

ולאן זה הוביל אותנו? אני אגיד לך לאן. רק תסתכל היום בעולם. היפנים בונים מכונניות טובות יותר. הישראלים הם חיילים טובים יותר. האירים אלימים יותר. וכל השאר משתמשים בשגרירות שלנו כבמטרות אימונים, אם תקח את כל זה בחשבון, הרי שזה לא פלא שאר העולם חושב שאנחנו לא יכולים להפיל משטר קומוניסטי באיזה רפובליקת - בננה מבלי להתיעץ קודם בפסיכיאטר אם אתה רוצה לראות עד איפה יתגלגלו הדברים תסתכל רק על המוצרים שאמריקה בונה כיום. פעם יצרנו דברים כמו תעלת פנמה. סכרים. שברולט '55. מערכת אוטוסטרודות ועכשיו? עכשיו אנחנו יוצרים מכוניות חשמליות לחימום נקניקיות, מיטש שיער, מחבטים להמבורגר. הפרעונים, לפחות, בנו את הפירמידות. זה מדאיג אותי שעוד עשרה מיליון שנה יזכרו אותנו כצוויליזציה שנתנה לעולם את אסט, יוגורט קפוא, "ספינת האהבה", מסעדות הסתובבות ורטבים לסלט."

הפונדק בו ישבנו על כל יושביו, נתפס לקינתו המתמשכת של פלקס. היה כל כך שקט שיכולה לשמוע את הדגים מפשרים בפריזר. פלקס המשיך.

"נו, אני שואל אותך, אז, כשאמריקה היתה מלך - האם היו לג'ון וויין יחסים? האם קלארק גייבל דאג אי פעם לתת לנשים שלו מספיק "מרחב מחייה"? האם בוגורט היה בודד בגלל שלא היו לו שיחות משמעותיות עם חתיכה? אתה באמת חושב שהיינו מצליחים לנצח במלחמת העולם השנייה לו חשבנו שהיטלר רק עובר את משבר גיל המעבר ושהוא יפתר את הבעיות שלו לבד? בטוח שלא."

.../...

וזאת בדיוק הנקודה אם אתה באמת רוצה לראות מה קורה לנו, תסתכל בסרטים שאנחנו עושים, במקום ג'ון וויין שנלחם בנאצים בשם הדמוקרטיה, יש לנו את דאסטין הופמן נלחם במריל סטריס על ילד בן ארבע ב"קרמר נגד קרמר" זה לא פלא שהדברים כל כך דפוקים. לפני שלושים שנה ג'ון וויין היה מרביץ לבתורה ושולח את הילד לפנימיה צבאית. עכשיו זה לא קורה. אני משוכנע שהיה טוב יותר אז. גברים היו גברים נשים היו אוזבקטים מיניים. כל העולם ידע: טעות אחת שלהם ואנחנו זורקים עליהם פצצת מימן."

פלקס גמר את הנאום, דחף את עצמו אחורה מהדלפק והלך להשכיח את השקט האהוב עליו בפנינת הפונדק שם עשו רעש מעצבן שלושה אופנעים ושני מעצבי פנים".

...אז זהו זה, נכון, היתה מלחמה, עברנו את התנפת ושכנו אל ציון כואכים ודואכים אבל די, מספיק, נגמר. חוץ מזה למי שדואג יהיו עוד מלחמות, אל חשש, יהיה מה לכתוב. ...אז קדימה, תחילי המהפכה! הלאה הבורגנות הממסדת! ילכו לעזעזל כל המשוררים יפלי הנפש! הברו לנו ייך, נשים, זה מה שאנחנו צריכים! לשבור את המוסכמות....

די, שתוק כבר, מופרע....

דורי

למנורים שלום !

לקראת השנה הבאה עלינו לטובה, שנת תשמ"א"ב

מפה אסטרטגית של לבנון
יחידה מסוגה ומדהיבת עין
שתהיה חלק מרכזי
בתיעוד ההיסטורי של המבצע
ונכס לדורות בכל בית בישראל
תופיע במרכז הגליון הצבעוני
החגיגי של

תחול

כי פורים

הסלפון הפתוח :

חייל מילואים, בן מסק, אתה שואל?

יניב בן יהודה עונה!!

דובים בלבנון?

שאלה : האם יש בלבנון בעלי חיים טורפים ?

תשובה : לא. בשנת 1917 השתתף ישראל אהרוני, הווי אולוג העברי הראשון, בצייד דובים בלבנון. באותו מסע היסטורי נצודו 4 דובים : אם ושני גוריה וכן זכר בוגר. למעשה, מאז שנת 1930 אין עוד עדויות לקיומם של דובים בלבנון, או טורפים אחרים מסיגו. כך שלפחות מבחינה זו אתם יכולים להיות שקטים, שם בלבנון.

כיצד הגיעו, בכלל, הדובים האלו ללבנון ?

בתקופת הקרח האחרונה, לפני כ-20,000 שנה, שרר אקלים קר בכל רחבי המזרח התיכון. החזית הקרה הדפה או צמצמה ובעלי חיים צפוניים דרומה, וכך הגיעו אל המזרח התיכון. עם התחממות האקלים, נסוגו מרבית בעלי החיים הצפוניים. אך בראשי ההרים הגבוהים, שם המשיך לשרור מזג אוויר קר, נותר "חיל מאסף" מגוון של בעלי חיים צפוניים. ובהם טורפים שונים שהמפורסם בהם הוא כמוזבן הדוב.

נדיבות הלב של האקלים בראשי ההרים לא איפיינה גם את יחסם של תושבי לבנון לבעלי החיים שבארצם. אף כי להלכה קיים בלבנון חוק צייד, מעולם לא היה מי שיטרח לאכוף אותו. כל מי שיכול - גברים, נשים וטף - עסק בצייד פרוע. לפי האומדן, היו עוד לפני מלחמת האזרחים כ-500,000 נישאי נשק בלבנון (להשוואה - בישראל פועלים כ-6,000 ציידים מורשים). הציידים הלבנונים ירו גם בלהקות של חסידות נודדות - ציפור המוגנת בכל העולם בתוקף מסורת מימים ימימה.

ג'רי קופר מבקש להודיע, שכל מי שאוסף טרמפיסטים/חיילים בשכריה חייב להודיע מראש לרב"ש!

בזענות עברית:

ובעוד ערביי ג'ינסאפוט מכינים עצמם במרץ לקראת התפקיד של "גוי של שבת" שיטל עליהם בקרוב (אחדים כבר מכרו אדמותיהם ועשו הון רב מאדמות הטרשים), הבה נכיר את מי שעומד מאחורי אחד המבצעים המדהימים שידע האנוש, מאז נכבש ב-1967.

הורוסקופ

כשנת תשמ"ג יגיע הספורט הישראלי

לאחד מהישגיו הגדולים ביותר בגביע האלופות

הפועל רחובות
נגד ליורפול

במשלוחי ערפות!